

Arrest

nr. 132 647 van 31 oktober 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 11 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die loco advocaat J. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam in februari 2011 op legale wijze het grondgebied binnen in het bezit van een visum kort verblijf geldig van 9 februari 2011 tot 26 maart 2009.

1.2. Op 22 januari 2014 dient verzoekster samen met een Belgisch onderdaan een huwelijksaangifte in.

1.3. Op 11 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten Ordre de quitter le territoire

De heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

Il est enjoint à Monsieur / Madame⁽¹⁾, qui déclare se nommer⁽¹⁾ :

(...) Nationaliteit/nationalité: Marokko/Maroc

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 11.07.2014⁽¹⁾

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen⁽²⁾, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

dans les jours de la notification de décision / au plus tard le 11.07.2014⁽¹⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in haar paspoort.

Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen.

MOTIF DE LA DECISION:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 7, alinéa 1:

1° si elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

L'intéressé n'est pas en possession d'un visa valable.

De plus, son intention de mariage ne lui donne pas automatiquement droit à un séjour. Elle peut rentrer dans son pays d'origine pour obtenir un visa.”

1.4. Op 1 juli 2014 geeft het parket van de procureur des Konings te Antwerpen een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk van de verzoekster en haar Belgische partner. Op 2 juli 2014 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van huwelijksvoltrekking.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel van 11 juni 2014. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing te nemen tot afgifte van een bevel om grondgebied te verlaten en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, gelet op het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of

verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij wijst er op dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, in casu van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij besluit dan ook dat het annulatieberoep in zoverre gericht tegen het bestreden bevel onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Verzoekster werpt een schending op van hogere rechtsnormen, namelijk artikel 8 van het EVRM. Dit dient door de Raad zelf te worden onderzocht, wat maakt dat het beroep om die reden onontvankelijk is. De exceptie wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een eerste, doch enig middel in de synthesesamenvatting de schending aan van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Het middel in de synthesesamenvatting wordt uiteengezet als volgt:

“Dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gesteund op volgende motivering: Dat verzoekster niet in het bezit is van een visum in haar paspoort en dat haar intentie om te huwen niet automatisch recht geeft op verblijf vermist zij naar haar land kan terugkeren om een visum te krijgen.

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen omdat de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid en maatschappelijke integratie een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt die in casu niet afdoende is gemotiveerd, omdat verweerder enkel gebruik maakt van een standaardformulering en geen rekening houdt met alle gegevens van de zaak.

Verzoeker beroept zich tevens op een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel omdat de impact van het bevel om het grondgebied te verlaten zo groot is dat verzoekster voor zij haar huwelijksprocedure kan afronden reeds kan worden aangehouden en verwijderd van het grondgebied.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat verzoekster met haar partner een gezinscel vormt sinds juni 2013.

Dat verweerder opwerpt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verzoekster een effectief gezin vormt met haar partner, noch dat zij een hechte relatie bewijst, des te meer daar de Ambtenaar van de Burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking heeft geweigerd.

Dat verweerder vergeet te vermelden dat de beslissing om de huwelijksvoltrekking te weigeren dateert van meer dan één maand voor het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verweerder op dat ogenblik nog niet op de hoogte was van het negatief advies van het Parket, noch van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke stand.

Dat verzoekster via de huwelijksaangifte duidelijk haar intentie heeft geuit een duurzaam huwelijk tot stand te brengen en een levensgemeenschap op te bouwen. Dat verweerder op het ogenblik van het nemen van haar beslissing aldus hiermee geen rekening heeft gehouden en dit in strijd met artikel 8 EVRM en de omzendbrief van 17.09.2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf.”

4.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel hebben de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen en of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum in haar paspoort, wat niet wordt betwist of weerlegd en steun vindt in het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd dat haar intentie om het huwen haar niet automatisch het recht op verblijf geeft en dat zij naar haar land van herkomst kan terugkeren om een visum te krijgen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het gegeven dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, is een voldoende determinerend motief om op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet verzoekster vervolgens in het bezit te stellen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad merkt hierbij nog op dat in artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht kan worden gelezen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" en dat geen rekening werd gehouden met haar intentie om te huwen met een Belgisch onderdaan.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen: "*Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen.*"

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het ingediende huwelijksdossier van verzoekster, maar dat hij oordeelde dat een huwelijksintentie geen recht geeft op verblijf. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de redenen die de gemachtigde ertoe gebracht hebben om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, namelijk dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name dat zij niet in het bezit is van een geldig visum in haar paspoort. Verzoekster betwist deze motivering niet.

Uit het geheel van de motieven die steunen op de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Er dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te oordelen dat een intentie tot huwen geen recht geeft op verblijf.

In zoverre de verzoekster doelt op andere gegevens dan haar voorgenomen huwelijk waar verwerende partij geen rekening mee zou hebben gehouden, merkt de Raad op dat zij in haar verzoekschrift niet toelicht met welke gegevens verwerende partij dan geen rekening zou hebben gehouden en op welke manier deze van invloed zouden kunnen zijn geweest op de bestreden beslissing. Een dergelijk betoog doet dan ook geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven wordt hernomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

4.4. In de nota maakt de verwerende partij melding van het gegeven dat zowel de procureur des Konings als de ambtenaar van burgerlijke stand begin juli 2014, d.i. na de bestreden beslissing, oordeelde dat verzoekster een schijnhuwelijk heeft aangegaan. Als repliek op de nota van verwerende partij voert verzoekster aan dat zij met haar partner een “gezinscel” vormt sinds 2013. Zij stelt dat zij met haar huwelijksaangifte duidelijk haar intentie heeft geuit om een duurzaam huwelijk tot stand te brengen en een “levensgemeenschap” op te bouwen.

De Raad stelt evenwel vast uit de bestreden beslissing van 11 juni 2014 alvast niet blijkt dat het bestaan van een gezinsleven van verzoekster met haar partner in België werd betwist. In het bestreden bevel wordt er enkel op gewezen dat de intentie om te huwen haar niet automatisch recht geeft op een verblijf. Voormelde repliek van verzoekster op de nota van verwerende partij is in casu dan ook niet dienstig voor het beoordelen van de bestreden beslissing.

4.5. Daargelaten de vraag of de verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

4.6. De Raad stelt vast dat het in dit geval een situatie van eerste toelating betreft. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster met een visum kort verblijf in 2009 naar België is gekomen maar daarna nooit een legaal en regelmatig verblijf van meer dan drie maanden in België heeft verworven. In casu is er sprake van een situatie waarbij een voortgezet verblijf wordt geweigerd. Er dient dus geen toetsing te gebeuren naar een eventuele “inmenging” in het privé- en gezinsleven aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Volgens het EHRM dient dan te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 november 1996, *Ahmed v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodriguez Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair-balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de

verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

4.7. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met de heer R. M. een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekster wijst niet op sociale, economische of culturele onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar voorgehouden gezinsleven als dusdanig verhinderen of die beletten dat de heer R. M. haar begeleidt en vervoegt in het land van herkomst of elders. De loutere omstandigheid dat verzoekster in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228), noch kan een tijdelijke scheiding in casu als een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM worden beschouwd. De bestreden beslissing verhindert niet dat haar partner haar bezoekt in haar land van herkomst, noch dat verzoekster haar partner kan bezoeken in een ander land waarvan zij het grondgebied wel mag betreden. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden. (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100) Verzoekster toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.8. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheids-

beginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds is gebleken uit het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwerdood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de voorgaande bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat de verzoekster een bevel om te grondgebied te verlaten wordt afgegeven omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum in haar paspoort. Verzoekster brengt geen elementen aan die aantonen dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES